

men een goeden, neen een volmaakten, den besten hamer had. Acht en twintig jaar lang maakte hij hamers.

„Dan zul je wel een goeden hamer kunnen maken,” zei eens iemand tegen hem.

„Neen,” zei David, „dat kan ik niet. Ik kan geen goeden hamer maken. Ik maak den besten hamer, die er gemaakt kan worden.”

Hij overvoerde de markt niet, maar maakte er juist zoveel, als de menschen er noodig hadden. Hij verkocht ze tegen een betamelijken prijs. Maar hij zei: „Als men mij niet betalen wil, wat ik er voor vraag, en wat hij in de ruimte waard is, dan moet men maar een minder soortje bi een ander gaan koopen.”

David begon met één jongen, die zijn blaasbalg trok. Dertig jaar later werkte hij met honderd vijftien knechten. Elke hamer werd met evenveel zorg behandeld als een goede baker voor haar zuigeling over heeft. Geen stuk werd machinaal gemaakt. Hij had het wel eens geprobeerd, maar was tot de ervaring gekomen, dat het niet ging. Omdat ieder stuk met evenveel zorg bewerkt moest worden, en David alleen genoeg wilde nemen met het allerhoogste wat er op zijn terrein te bereiken was.

Omdat hij *karakter* in zijn arbeid legde.

Als ge wilt slagen, leg karakter in uw arbeid. Wat ge dan doet, al zijt ge schoenpoetser, ge zult slagen!

Eens zei een lid van het Engelsche Lagerhuis in een vinnig debat: „Ik herinner me nog, dat je mijn vaders schoenen poetste.”

„Zeer juist,” pareerde de ander, „maar poetste ik ze niet goed?”

Er is veel grooter eer, veel meer levensvreugd en veel meer kans van slagen voor een jongen, die er zijn eer in stelt, de schoenen van zijn klanten goed te poetsen, dan voor een jongen, die genoeg geld heeft om te studeeren wat hij wil, maar die zijn tijd verbeuzelt en zijn werk half doet.

Was het Stanley niet, die hutjongen was aan boord van een stoomboot en die niet tevreden was met zijn bedden-opmakerij, voor hij ieder rimpeltje in het laken glad en ieder vouwtje in het sloop weggestreken had?

Dat was Stanley dan ook!

’t Zit hem niet in het werk. ’t Zit hem in den persoon, die het doet, of het eervol is of niet.

Ik denk, als wij, menschen, de scheppers waren van het heelal, dat we misschien de menschen heel mooi geschapen hadden. Wie weet, of we de dames geen diamanten in het haar gegeven hadden. En de groote beesten, en de boomen ook nog wel mooi. En de bloemen, zeker.

Maar of dan het goudstofje op de wiek van het vliindertje ook zoo volmaakt en volkomen zou zijn geworden?

Of we dat niet beneden ons geacht hadden om daar veel aandacht aan te geven?

Maar God behandelt die kleine dingen niet op een onverschillige wijze. Wat wondere schoonheid en majesteit legt Hij in de dingen, die wij alleen kunnen zien onder een honderden malen vergrootend mikroskoop.

En zonder Zijn wil valt geen muschken zelfs ter aarde. Voor Hem is niets te gering. En zelfs het kleinste doet Hij Goddelijk.

Iets van dat Goddelijke zien we ook in de menschen, die hun karakter leggen in hun werk. In David Maydole, den genialen hamersmid. In Graham, den horlogemaker. In Stanley, den hutjongen. En in het Parlementslied, dat er groot op gaat, dat hij, toen hij nog schoenpoetser was, zijn schoenen goed poetste!

D.

Een praatje over kleding.

Ok de Nederlandsche voorstanders van vrouwenkiesrecht gaan zich roeren. Op den dag van de opening der Kamers een betooging; een ruiker in de kleuren van den bond aangeboden aan onze Koningin; nu onlangs het vermete te verzoek aan den Voorzitter der Tweede Kamer om in de gelegenheid te worden gesteld de heeren bij de beraadslagingen over het kiesrecht zoo mogelijk van advies te dienen. En dit alles bij de vurigsten der strijders onder de leuze: wij willen vrij zijn! Te lang al was de vrouw slavin!

En toch . . .

Zoo heel gewillig buigen de meesten onder ons zich voor de grilligste en nukkigste despote, die er te bedenken valt. En van het niet buigen is veelal een al te platte geldbuidel meer schuld dan de fiere wil van de vrije vrouw.

De despote schrijft nauwe rokken voor, al nauwer rokken zelfs, en de vrouwelijke helft van het menschdom loopt met rokken, die het in- en uitstappen van een trein, het overstappen van een plas onmogelijk maken.

De heerscheres krijgt genoeg van het nauwe, en verlangt wijde rokken, al wijdere. En ondanks de schreeuwende duurte van de stoffen koopen we enkele ellen goed meer, om aan dien luim te voldoen.

Men zegt, dat de sport invloed uitoefent op onze kleding. Dat we daarom eerst den even voetvrijen rok kregen, en nu den zeer korten, die het hebben van zeer chique laarsjes tot een levensbehoefte maakt.

’t Is mogelijk.

Een lange rok op de fiets, op het tennisveld is een onding.

Maar of we ten koste van alles den korten rok in eere zullen houden? Ook als Koningin Mode ons opnieuw sleepjaponnen ging voorschrijven?

Ik ben bang, dat we weer tot het hebben van aparte sportrokken onze toevlucht zouden nemen.

Of is ook deze despote niet oppermachtig? Moet ook zij oppassen, het niet te bont te maken, wil ze de heerschappij behouden?

Met onze beurzen rekent ze niet. Want dan moest ze niet met ieder jaar, of beter gezegd met ieder seizoen nieuwe wetten geven.

Om onze gezondheid geeft ze bitter weinig. Ze laat lage halzen en kiekeboe-blouses dragen in een land als ’t onze, waar de menschen toch ieder oogenblik verkouden zijn en de rheumatiek-lijdens niet alleen onder de bejaarden te vinden zijn. En als ze ’t in den zin krijgt, perst ze ons weer in stijve, hooge boorden, zoodat we in letterlijken zin met stijve halzen gaan, wat volgens de doktoren ook al niet in ’t belang van onze gezondheid is.

Maar het leven, het rijke, steeds wordende en verworpende leven, zou ze daar niet mee moeten rekenen?

We kunnen over de vrouwenbeweging denken zooals

we willen; we kunnen den tijd zelfs terug wenschen, toen alle vrouwen in huis en met huiselijke bezigheden haar uren doorbrachten, maar die dagen terug doen komen kunnen we niet. Kunnen we, nu deze gruwelijke oorlog zoo-veel levens van mannen afsnijdt, minder dan ooit. En hiermede zal de mode, wilens of onwilens, moeten rekenen.

Wij allen hebben wel onze moeders of onze grootmoeders hooren vertellen over de crinoline. Van de hoepels, die in de voering der rokken genaaid werden, om deze en den bovenrok mooi wijd uit te doen staan. Van vaders, die den rok niet wijder dan zóó en zóó wilden zien, en van kinderen, die, klein als ze waren, toch graag mee wilden doen en daarom de hoepels uittrokken, zoover de bekleeding het toeliet.

En wie 't doen konden, droegen een gansch toestel, een soort kooi, om toch vooral zoo groot mogelijken omvang te hebben.

Stel even, dat Koningin Mode via de wijde klokkrokken terug wilde naar de crinoline! Zouden we haar volgen? Zou het leven zich niet verzetten? Het maatschappelijk leven, waarin ook de vrouw van heden een plaats bekleedt? Denk u even: een onderwijzeres met een hoepelrok. Maar de Staten-Generaal zouden immers onmiddellijk aan 't werk moeten om een door den minister ingediend wetsontwerp te beoordeelen, waarin voor de gangpaden in de school een grootere maat werd aangegeven. En dan mochten zeker wel afgevaardigden van een of andere vrouwenvereniging aanwezig zijn met het recht om van advies te dienen!

Of een dame met een crinoline op een kantoor-kruk! Heel voorzichtig zittend op den rand van haar stoel, om vooral geen balein te doen breken. En even voorzichtig reikend naar pen en papier, naar rekening en kasboek. Want een onvoorzichtige beweging, niet waar, kon voor haar kleeding schadelijke gevolgen hebben.

Neen, we voelen allen, de crinoline past niet in onzen tijd. Maar als we dan zodoende toegeven, dat de veranderende omstandigheden zelfs invloed uitoefenen op de eischen der mode, dan vragen we ons onwillekeurig af, of het geweldig wereldgebeuren, waar we midden in staan, ook zijn sporen zal nalaten op het bij uitstek vrouwelijk terrein van kleeding en mode in de kleeding.

Ons land bleef gelukkig nog buiten den oorlog. Toch zijn er ook onder ons wel vrouwen, die wegens de mobilisatie de plaats van den man moeten innemen. En in de oorlogvoerende landen is dit natuurlijk nog veel erger. Zoo kan men dan nu in buitenlandsche modetijdschriften naast de ontvang- en visite-toiletten aan de zeer eenvoudige en praktische arbeidsjapon een plaats zien ingeruimd. En op zichzelf is dit te prijzen.

Ik zou zelfs willen, dat de leidende autoriteiten op het gebied van mode zóó door den krijg werden aangeraakt, dat ze van dit onderwerp eens degelijke studie wilden maken. Dat ze voor ons ontwerpen eenvoudige, gemak-

kelijke japonnen, gemakkelijk ook te maken, (want niet aan iedere vrouw past het, alles bij de naaister te geven,) die toch niet op uniformen lijken, en aan de vrouwelijke vindingrijkheid, om haar toilet met een strikje of een kleurig dasje op te fleuren, ruimte laten.

Doch zoolang deze dingen nog tot de vrome wenschen behooren, kunnen we zelf ook wel wat doen.

Als we maar beginnen met ons rekenschap te geven van onze manier om ons te kleeden. In de allereerste plaats natuurlijk beginnen met niet méér voor de kleeding uit te geven, dan we er voor besteden kunnen.

In de tweede plaats te trachten, het sierlijke aan het doelmatige te verbinden. Het is niet een bewijs van overgroote vroomheid, als de kleeren ons om 't lichaam hangen als een zak. Er kunnen omstandigheden zijn, waardoor we voor een wijle aan 't uiterlijke niet denken, maar in

gewone omstandigheden mogen we wel degelijk aan onze uiterlijke verschijning aandacht wijden.

Er zijn sommige vrouwen, die dadelijk bij een eerste kennismaking den indruk wekken, dat innerlijk en uiterlijk bij haar in aangename harmonie zijn. Tot zulke vrouwen gevoelen we ons als vanzelf aangetrokken. En we zijn geen goede brieven van Christus, als we door overmatige weelde of gewilde onverschilligheid afstooten, inplaats van aantrekken.

Het is voor een Christenvrouw soms moeilijk, ten opzichte van kleeding het juiste standpunt in te nemen. Te veel waarde mogen we er niet aan hechten, maar te weinig ook niet.

„Kleed u zoo, dat iemand, die u gezien heeft, later niet meer weet, wat ge aan hadt." Ik meen dat het Spurgeon was, die dezen raad gaf aan een Christenvrouw, die ook met het kleedingvraagstuk in de war zat.

Ik zou er bij willen voegen: „en laat de indruk, dien ge door uw kleeding en door uw gansche wijze

van optreden achterlaat, een aangename zijn."

Volg nooit slaafs een of andere mode. Denk aan uw gemak, aan uw gezondheid; bedenk bovenal wat eerbaar is. Geef geen stof tot spotprenten, als de door den sterken wind meegevoerde crinoline-dame, aan wie de lantaarnpaal nog ter rechter tijd een reddend houvast bood!

Maar bovenal, hoe gewichtig het vraagstuk van onze kleeding ook is, omdat we er dagelijks mee in aanraking komen, laten we nooit vergeten, dat het niet het allerhoogste is. Dat de werkelijke waarde der vrouw niet afhangt van wat ze aan heeft, maar van wat ze is. Bovenal van wat ze is en hoe ze staat ten opzichte van den Hoogste, van God.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

6765